

Balada o dámách někdejší doby

Kdeže, ba kde je — kdo as ví? —
ta Flóra, co kdys v Římě žila;
kde Alkipa, kde Thais dlí,
jež rodnou sestřenkou jí byla;
kde Echo je, ta horská víla,
již slova sladce se rtů jdou,
kde bohyně ta přespanilá?
Ach, kdeže loňské sněhy jsou!

Kde učence ze St. Denis:
kde Abelardova je milá —
byl ztrestán za svou lásku k ní,
vzali mu úd, v němž mužská síla —,
dál: Marguerite, jež přivábila
v svou věž sta žáků choutkou lstnou,
aby je v Seině utopila?
Ach, kdeže loňské sněhy jsou!

Kde se svou písni slavičí
královna Blanka, lilje bílá,
kde Alis, kde se Berta skví,
kde ta, jež v Anjou vévodila?
Kde Jana, jež se s Brity bila
a pak šla na smrt hrdinskou?
Kde jsou, ó Panno bohumilá?
Ach, kdeže loňské sněhy jsou!

Zanechte zbytečného díla,
je po nich pátrat marnou hrou;
jen vůně refrénu vám zbyla:
Ach, kdeže loňské sněhy jsou!

Nechť se to hejskům jinak zdá:
je pomíjivý tento svět
a smrt nás všechny v hrsti má.
Tím utěšuj se chudý kmet,
jenž hýřil za svých mladých let
a popíjel a žertoval
a na nějž směšno pohledět,
kdyby i v stáří žil tak dál.

Líp sluší mu být žebrákem;
ať tedy žebrá, je-li chud.
Po smrti touží nocí dnem
a tak ho tíží jeho trud,
že nemít z Boha strach a stud,
k čemusi hroznému by sáh;
a leckdy přec ho zmůže blud
a skončí jako sebevrah.

Nechť v mládí žil, jak velí vkus,
teď za každé své slovo zkusí.
Z psa olezlého vždy jde hnus;
dělej co dělej, všem se hnusí.
Když mlčí, až se málem dusí —
no, němý blázen bezzubý!
Jak cekne, hned ji sklapnout musí:
prý nevidí si do huby.

A stejně ubohé ty babky:
do čeho kousnout nemají;
a když tak vidí mladé žabky
se spouštět — a ne potají —,

proč je tak dávno, reptají,
a jakým právem stvořil Pán.
A On, když baby spílají,
radš mlčí jako zařezán.